

Arrest

nr. 216 642 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben, geboren te zijn op 5 december 1982 te Turi (Molodistrict, Rift Valley Province) en van Kikuyu afkomst te zijn. U diende een **eerste verzoek tot internationale bescherming** in op 5 juli 2007 bij de Belgische asielinstanties. Het CGVS ging op 27 juli 2009 over tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 augustus 2009 tekende u beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV).*

De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS op 27 oktober 2009. U had problemen met de Mungiki aangehaald die als ongeloofwaardig werden bestempeld.

U diende **een tweede verzoek** in op 26 november 2009, waarbij u dezelfde problemen aanhaalde en een geboorteakte voorlegde. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ging echter over tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

U diende **een derde verzoek** in op 5 januari 2010, waarbij u opnieuw een geboorteakte voorlegde en tevens drie brieven van uw advocaat en enkele internetartikelen. DVZ ging opnieuw over tot een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 6 april 2018 diende u **een vierde verzoek** tot internationale bescherming in. U haalt opnieuw uw problemen met de Mungiki aan en stelt dat uw kinderen eveneens gedwongen zullen worden rituelen te ondergaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw huidige verzoek steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw vrees voor de Mungiki gemeenschap op fundamentele wijze ondermijnd werd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waarna u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is, waardoor u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legt immers geen overtuigende nieuwe verklaringen af, die uw eerdere verklaringen in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen of uw teloorgegane geloofwaardigheid zouden kunnen herstellen. De geboorteakte die u voorlegt vormt een aanwijzing voor uw identiteit, doch geen bewijs ervan, aangezien dit document geen enkel objectief element bevat (foto van u voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens), waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door het document wordt bedoeld. Sowieso is uw identiteit geen doorslaggevend argument geweest in de beslissing u na uw eerste verzoek internationale bescherming te weigeren. De internetartikelen die u tijdens uw derde verzoek om internationale bescherming voorlegt zijn algemeen van aard en kunnen dus geen persoonlijke vervolging door de Mungiki aantonen. De brieven die uw advocaat u stuurde en die u eveneens voorlegt tijdens uw derde verzoek (een getuigenis van de advocaat zelf, van Morris O. en van Peter M. N. (een politieagent)) betreffen kopieën die door hun aard makkelijk gemanipuleerd kunnen worden en dus geen bewijswaarde bezitten. Sowieso dienen documenten ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Inhoudelijk blijkt het over getuigenissen te gaan, welke evenmin bewijswaarde kan toegedicht worden, daar getuigenissen gesolliciteerd kunnen zijn en er geen garanties zijn met betrekking tot de verklaringen van de personen in kwestie.

Tijdens uw huidige, vierde asielaanvraag, legt u evenmin nieuwe verklaringen af.

U houdt vol problemen gehad te hebben met de Mungiki (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 8/8/2018, p. 5) en stelt intussen kinderen te hebben, die u niet van hun vader wil scheiden (zie CGVS 8/8/2018, p. 5). Ook verwijst u naar de medische situatie van uw jongste kind. Verder stelt u dat ook uw kinderen door de Mungiki gedwongen zullen worden rituelen te ondergaan. (CGVS 8/8/2018, p. 5.) Gevraagd waarom u dat denkt, verwijst u naar de redenen waarom u naar België kwam (CGVS 8/8/2018, p. 6) (en die, na uw eerste verzoek, niet geloofwaardig geacht werden).

Tenzij de problemen die u reeds met de Mungiki had, haalt u voor zichzelf geen andere problemen aan die u bij een terug keer naar Kenia zou ondervinden (CGVS 8/8/2018, p. 6). De problemen die u bij DVZ aanhaalde, met betrekking tot het terugkeren als (alleenstaande) vrouw met kinderen (zie verklaring volgend verzoek pt. 18), haalt u niet meer aan, hoewel u expliciet gevraagd werd of u nog andere problemen dan deze met de Mungiki voorziet bij een terugkeer naar Kenia (CGVS 8/8/2018, p. 6). Reeds tijdens uw verklaringen voor DVZ, gevraagd wie concreet problemen zou geven voor uw kinderen bij terugkeer, bleek dat u deze problemen eigenlijk ook relateerde aan de Mungiki, de mensen om wille waarvan u oorspronkelijk naar België kwam (zie verklaring volgend verzoek pt. 19).

Wat betreft uw kinderen haalt u slechts familiale en medische problemen aan. Familiale problemen, zoals het gescheiden raken van de vader, die in België woont (CGVS 8/8/2018, p. 4, 5), vallen niet onder de conventie van Genève, noch kunnen zij beschouwd worden als ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat medische problemen betreft dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legde voor uw beide kinderen een geboorteakte voor en een kopie van de verblijfstitel van de vader van uw kinderen, welke verder niet van invloed zijn op bovenstaande argumentatie. Er kan worden opgemerkt dat met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van uw zoon, X (CG 18/12277), eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoekster de schending in van artikel 3 van het EVRM, van artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ("Vluchtelingenconventie") en van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt:

"(...) De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

(...)

3. Verzoekster wijst vervolgens op de verstreken tijdsperiode tussen het derde en vierde (huidige) verzoek tot internationale bescherming dat werd ingediend door de verzoekende partij.

Sinds 2007 is verzoekster woonachtig in België. Verzoekster diende een eerste verzoek in tot internationale bescherming op 5 juli 2007 bij de Belgische autoriteiten. Op 27 juli 2009 werd evenwel de beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming.

Verzoekster tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd bevestigd op 27 oktober 2009.

Verzoekster diende een tweede verzoek tot internationale bescherming op 26 november 2009. Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek.

Een derde verzoek tot internationale bescherming werd door verzoekster ingediend op 5 januari 2010. Opnieuw werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek.

Verzoekster verhuisde hierop naar Nederland. Hier verbleef zij sindsdien. Zij was onder meer woonachtig in Den Haag en in Goes. Zij overleefde onder meer via humanitaire organisaties om te voorzien in haar basisbehoeften.

In deze periode kreeg verzoekster twee kinderen: X (geboren op 29 april 2010 te Bonheiden) en X (geboren op 25 februari 2013 te Nederland).

De vader van beide kinderen is thans woonachtig in Brugge (verzoekster is onzeker hierover, gezien het beperkte contact dat zij thans heeft met hem). Hij is evenwel de vader van beide kinderen, ook al erkende hij enkel het oudste kind. Hij heeft een Belgisch verblijfsrecht en bezit de nationaliteit van Equatoriaal Guinee.

Meer dan acht jaar later, met name op 6 april 2018, diende verzoekster een vierde verzoek tot internationale bescherming in, waarbij zij thans de moeder is van twee kinderen.

4. Verzoekster diende een verzoek tot internationale bescherming in omdat zij gedwongen werd om te huwen binnen de Mungiki-gemeenschap. Hierdoor zou verzoekster eveneens genooddaakt worden te participeren aan de (vaste) rituelen van deze gemeenschap, waartoe zij zich absoluut verzet.

De Mungiki betreffen een sekte. Het is een woord uit het Kikuyu, de taal van Kenia's grootste volk, dat zowel 'massa' als 'iedereen' kan betekenen.

De meeste kenners gaan ervan uit dat Mungiki aan het einde van de jaren tachtig in de vorige eeuw is opgericht. De leider van de sekte, Maina Njenga, zou als scholier van zestien jaar een visioen hebben gehad op de Jomo Kenyatta middelbare school in Nakuru, een plaats op 150 kilometer ten noordwesten van Nairobi.

Als spirituele beweging beroept Mungiki zich op de traditie van Kenia's grootste volk. Hun God, Ngai, woont op Mount Kenya, 's lands hoogste berg. In hun godsdienstige beleving speelt respect voor de voorouders een grote rol. Daarnaast praktiseren zij polygamie en is besnijdenis van zowel mannen als vrouwen een vereiste voor elke aanhanger.

Met de aarde van de Mungiki-gemeenschap, wordt onvoldoende rekening gehouden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekster overhandigde overigens documenten waaruit de vrees voor persoonlijke vervolging blijkt, zoals de getuigenis van de advocaat van verzoekster, de brief van Morris O. en de brief van Peter M. N.. Deze documenten tonen concreet de vrees aan van verzoekster voor de vervolging door de Mungiki-gemeenschap.

Verzoekster benadrukte voorheen reeds de problematiek van de Mungiki vanuit haar perspectief. Zij wijst thans op haar rol als moeder van haar kinderen: X (geboren op 29 april 2010 te Bonheiden) en X (geboren op 25 februari 2013 te Nederland).

Verzoekster staat voor beide kinderen in voor hun opvoeding. Hun vader is aanwezig in België, maar heeft slechts een beperkt contact met hen. Occasioneel komt hij zijn kinderen bezoeken in het opvangcentrum te Kapellen. De kinderen blijven voor het overige steeds bij verzoekster en staan ook bij haar inschreven op het adres van het opvangcentrum te Kapellen waar zij allen verblijven.

Dit betekent dat de kinderen, die nog nooit in Kenia zijn geweest, genooddaakt zijn om bij hun moeder te blijven. Hun vader is immers grotendeels afwezig in hun leven. Hierdoor worden de kinderen eveneens blootgesteld de risico's van de Mungiki-gemeenschap.

Verzoeker benadrukt in dit verband ook de zeer langdurige tijd dat zij afwezig is gebleven uit Kenia. Zij is in België woonachtig sinds 2007. Zij verbleef enkel in België en Nederland. Zij keerde niet terug naar Kenia. Met de familie die zij heeft in Kenia, heeft zij echter geen contact meer. Deze contacten die zij wel nog had, zijn verwaterd door haar langdurige afwezigheid.

Dit betekent dat verzoekster, bij een terugkeer naar Kenia samen met haar kinderen, geen beroep kan doen op haar sociaal netwerk of familie om uit de greep te blijven van de Mungiki.

5. In het verlengde van het voorgaande, wijst verzoekster op de medische problemen die zij heeft aangehaald. Hoewel de medische problemen om zich geen reden kunnen vormen tot het toekennen van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire bescherming, betekent dit niet dat medische problemen niet onderzocht kunnen worden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Verzoekster wees erop dat zijzelf medische problemen (anemie) kent, net zoals haar jongste kind (Ryan). Hij heeft sinds zijn geboorte te kampen met een huidaandoening.

De medische problemen tonen de kwetsbaarheid aan van verzoekster en van haar jongste kind. Deze kwetsbaarheid toont mede de afhankelijkheid aan van verzoekster, reden waarom zij bij een terugkeer naar Kenia net afhankelijk zal zijn van de Mungiki.

In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, betekent dit daarom niet dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn bevoegdheid zou overschrijden door rekening te houden (oftewel: een beoordeling te maken) van deze medische problemen. De medische problematiek staat de afhankelijkheid van verzoekster en haar kinderen.

6. Gelet op de huidige stand van het dossier, middels gelet op de devolutieve werking van het beroep, is er een onvoldoende onderzoek uitgevoerd om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te beoordelen.

Het dient hierom te worden vastgesteld dat in huidig dossier wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming ontbreken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden."

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, "Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights", Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, "*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*", 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, "*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*", nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.2. Verzoekster verwijst naar haar vorige asielaanvragen, haar verblijf in Nederland, de geboorte van twee kinderen en de vrees die zij heeft ten aanzien van de Mungiki.

Inzake de aangevoerde vrees voor de Mungiki voert verzoekster geen concreet element aan waaruit een concrete weerlegging kan blijken die afbreuk doet aan de navolgende motivering in de bestreden beslissing:

"Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw huidige verzoek steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw vrees voor de Mungiki gemeenschap op fundamentele wijze ondermijnd werd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waarna u geen beroep aantekende.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is, waardoor u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legt immers geen overtuigende nieuwe verklaringen af, die uw eerdere verklaringen in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen of uw teloorgegangene geloofwaardigheid zouden kunnen herstellen. De geboorteakte die u voorlegt vormt een aanwijzing voor uw identiteit, doch geen bewijs ervan, aangezien dit document geen enkel objectief element bevat (foto van u voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens), waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door het document wordt bedoeld. Sowieso is uw identiteit geen doorslaggevend argument geweest in de beslissing u na uw eerste verzoek internationale bescherming te weigeren. De internetartikelen die u tijdens uw derde verzoek om internationale bescherming voorlegt zijn algemeen van aard en kunnen dus geen persoonlijke vervolging door de Mungiki aantonen. De brieven die uw advocaat u stuurde en die u eveneens voorlegt tijdens uw derde verzoek (een getuigenis van de advocaat zelf, van Morris O. en van Peter M. N. (een politieagent)) betreffen kopieën die door hun aard makkelijk gemanipuleerd kunnen worden en dus geen bewijswaarde bezitten. Sowieso dienen documenten ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Inhoudelijk blijkt het over getuigenissen te gaan, welke evenmin bewijswaarde kan toegedicht worden, daar getuigenissen gesolliciteerd kunnen zijn en er geen garanties zijn met betrekking tot de verklaringen van de personen in kwestie.

Tijdens uw huidige, vierde asielaanvraag, legt u evenmin nieuwe verklaringen af. U houdt vol problemen gehad te hebben met de Mungiki (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 8/8/2018, p. 5) en stelt intussen kinderen te hebben, die u niet van hun vader wil scheiden (zie CGVS 8/8/2018, p. 5). Ook verwijst u naar de medische situatie van uw jongste kind. Verder stelt u dat ook uw kinderen door de Mungiki gedwongen zullen worden rituelen te ondergaan. (CGVS 8/8/2018, p. 5.) Gevraagd waarom u dat denkt, verwijst u naar de redenen waarom u naar België kwam (CGVS 8/8/2018, p. 6) (en die, na uw eerste verzoek, niet geloofwaardig geacht werden).

Tenzij de problemen die u reeds met de Mungiki had, haalt u voor zichzelf geen andere problemen aan die u bij een terug keer naar Kenia zou ondervinden (CGVS 8/8/2018, p. 6). De problemen die u bij DVZ aanhaalde, met betrekking tot het terugkeren als (alleenstaande) vrouw met kinderen (zie verklaring volgend verzoek pt. 18), haalt u niet meer aan, hoewel u expliciet gevraagd werd of u nog andere problemen dan deze met de Mungiki voorziet bij een terugkeer naar Kenia (CGVS 8/8/2018, p. 6). Reeds tijdens uw verklaringen voor DVZ, gevraagd wie concreet problemen zou geven voor uw kinderen bij terugkeer, bleek dat u deze problemen eigenlijk ook relateerde aan de Mungiki, de mensen om wille waarvan u oorspronkelijk naar België kwam (zie verklaring volgend verzoek pt. 19)."

Verzoekster kan de thans ingeleide beroepsprocedure niet aanwenden als een beroep ten aanzien van beslissingen die definitief vaststaan in de rechtsorde. Dit geldt des te meer aangezien verzoekster er voor gekozen heeft om sinds 2010 een zevental jaar een irregulier verblijf te hebben in Nederland (gehoor CGVS, p. 3-4) tijdens hetwelk zij geen nood tot internationale bescherming heeft kenbaar gemaakt. De verwijzing naar haar vrees voor de Mungiki kan niet aangenomen worden aangezien deze vrees reeds vroeger werd beoordeeld en ongeloofwaardig bevonden.

Inzake haar verwijzing naar de documenten die uitgaan van Morris O. en Peter M.N. voert zij geen concreet verweer ten aanzien van de motivering die stelt: *"De brieven die uw advocaat u stuurde en die u eveneens voorlegt tijdens uw derde verzoek (een getuigenis van de advocaat zelf, van Morris O. en van Peter M. N. (een politieagent)) betreffen kopieën die door hun aard makkelijk gemanipuleerd kunnen worden en dus geen bewijswaarde bezitten. Sowieso dienen documenten ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Inhoudelijk blijkt het over getuigenissen te gaan, welke evenmin bewijswaarde kan toegedicht worden, daar getuigenissen gesolliciteerd kunnen zijn en er geen garanties zijn met betrekking tot de verklaringen van de personen in kwestie."*

In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij en haar kinderen geen beroep kunnen doen *"op haar sociaal netwerk of familie om uit de greep te blijven van de Mungiki"* moet worden opgemerkt dat deze vermeende persoonlijke situatie niet dienstig wordt aangevoerd omdat haar vrees ten aanzien van de Mungiki niet geloofwaardig is. Verzoekster kan bijgevolg dan ook niet nuttig aanvoeren dat haar kinderen te vrezen hebben voor de Mungiki.

Waar verzoekster nog verwijst naar haar medische problematiek en deze van haar zoon Ryan en hieruit afleidt dat zij deze kwetsbaarheid aantoonde dat zij bij een terugkeer naar Kenia afhankelijk zal zijn van de Mungiki, is dit geen dienstige weerlegging van de navolgende motivering: *“Wat medische problemen betreft dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.”* Verzoekster brengt geen argument aan waaruit kan blijken dat haar medische problematiek haar afhankelijkheid (van de Mungiki) dermate zou staven dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of reëel risico op ernstige schade zou lopen die binnen de bevoegdheid van verwerende partij (of de Raad in het kader van de devolutieve werking van het beroep) zou vallen.

Aangezien verzoekster zich ter weerlegging van de bestreden beslissing bedient van de verwijzing naar haar vroegere verklaringen en verblijfssituatie en geen dienstige concrete argumenten aanvoert ter weerlegging van de bestreden beslissing, blijft de bestreden motivering onverminderd overeind.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster voert verder geen specifiek element aan ter ondersteuning van haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op het voorgaande is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS